

ἐξ οὗ ἐλήφθη»· εἰς τοὺς θιασώτας τῆς θετικῆς φιλοσοφίας ἀνήκουσα, μίαν μόνον ἀναγνωρίζει βίβλον ἱερὰν, τὴν τῆς φύσεως, καὶ ἐν τῇ φυσιολογίᾳ ἰδίᾳ ἀνακαλύπτει τὸ δόγμα τῆς τῶν φύλων ἰσότητος.

«Ἰσχυρίζονται τινες, λέγει, ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι νοσητικῶς κατώτεροι τῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' ὅπως τοῦτο ἀποδειχθῆ, ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς ἀμφοτέρα τὰ φύλα οἱ αὐτοὶ ὅροι τῆς ἀναπτύξεως. Ἐκτὸς δὲ τούτου, οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι αἱ γυναῖκες εἰσὶ κατώτεροι τῶν ἀνδρῶν, προτείνουσι φυσιολογικὰς αἰτίας, ἧτοι τὴν σχετικὴν μικρότητα κατὰ τὸν ὄγκον καὶ τὸ βάρος τοῦ γυναικείου ἐγκεφάλου. Ἄλλ' ἡ Κυρία Auclert ἀμφισβητεῖ τὴν ἀξίαν τοῦ τοιούτου πορίσματος, ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς ἀθθεντίας τῶν λόγων τοῦ διδάκτορος Buchner, καθ' ἣν ἡ ἀνάπτυξις τινὸς ὄργανου δὲν εἶναι τὸ μόνον τεκμήριον τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ ἐγκεφάλου τῆς γυναικὸς, παρατηρεῖ ὅτι ὁ σχετικῶς μικρὸς ὄγκος τοῦ ἐγκεφάλου αὐτῆς, οὐδόλως ἀποδεικνύει ὅτι αὕτη εἶναι κατωτέρα τοῦ ἀνδρός. Κατ' αὐτὸν «ἡ πραγματικὴ ἀξία τοῦ ἐγκεφάλου δὲν προκύπτει ἐκ τῶν ἀπολύτων ἀλλ' ἐκ τῶν σχετικῶν αὐτοῦ διαστάσεων, ἧτοι ἐκ τοῦ ὄγκου αὐτοῦ παραβαλλομένου πρὸς τὸν ὀλίγον ὄγκον τοῦ σώματος καὶ τὸ ποῖον τῆς ἐγκεφαλικῆς ὕλης».

«Ἐάν τις παρατηρήσῃ ὅτι ἡ ὕλικὴ ἀνάπτυξις τοῦ γυναικείου σώματος εἶναι πολλῶν κατωτέρα τῆς τοῦ ἀνδρός, θέλει πεισθῆ ὅτι ὁ σχετικὸς ὄγκος τοῦ γυναικείου ἐγκεφάλου οὐ μόνον δὲν εἶναι κατώτερος τοῦ ἀνδρικοῦ, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀνώτερος αὐτοῦ».

Μετὰ τὴν φυσιολογικὴν ταύτην ἐκδρομὴν, ἡ ῥήτωρ κατακρίνει τὸν γαλλικὸν νόμον διαλαμβάνοντα, ὅτι «οἱ Γάλλοι εἰσὶ ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου», καὶ ἀποκλείοντα οὕτω διὰ τῶν λέξεων οἱ Γάλλοι τὸ θῆλυ γένος, ἧτοι τὸ ἥμισυ τοῦ ἔθνους. Ἐν τούτοις δὲ ὁ ποινικὸς αὐτῶν νόμος, προσδιορίζων τὰς ποινὰς τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων, ἀποφαίνεται ὅτι «ὁ ἔνοχος φόνου, ἀναιρέσεως ἢ κλοπῆς τιμωρεῖται διὰ τῆς δεῖνος ἢ δεῖνος ποινῆς»· ἀλλ' ὁ δι' ἀρσενικοῦ γένους ὀρισμὸς τοῦ νομοθέτου οὐδόλως ἀπαλλάττει τῆς ποινῆς τὰς γυναῖκας.

Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ καθιερωθῆ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀπολύτου ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων μεταξὺ τῶν δύο φύλων, ἀνάγκη ἡ γυνὴ νὰ ἐξασκῆ ὡς οἱ ἄνδρες τὰ πολιτικὰ δικαιώματα αὐτῆς. Διὰ μόνης τῆς καθολικῆς ταύτης ἰσοποιήσεως τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς πράγματι καθολικῆς ψηφοφορίας, αἱ νόμιμοι ἀξιώσεις τῶν ἀκτημόνων ἐργατῶν θέλουσιν ἐντελεῶσιν ἰκανοποιηθῆ.

»Σήμερον, ἐπιφέρει ἡ ῥήτωρ, ἡ ἐργάτις ἀνεπαρκῶς μισθοδοτεῖται. Πρὸς δικαιολόγησιν δὲ τῆς ἀνισότητος ταύτης τῶν μισθῶν παρατηροῦ-

σιν, ὅτι ἡ γυνὴ συντηρεῖται δ' ὀλίγων· τοῦτο εἶναι ἀληθές, οὐχὶ ὅμως διότι ὀλίγας ἔχει ἀνάγκας, ἀλλὰ διότι ἀδιαλείπτως θυσιάζεται ὑπὲρ τῶν τέκνων καὶ τοῦ συζύγου της.

Τοσαῦτα τὰ ἰσχυρότερα ἐπιχειρήματα τῆς δεσποινίδος Auclert, ὑπὲρ τῆς ἀπολύτου κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἰσότητος τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν. Ἀληθές ὅτι πρὸ δυσχιλίῶν ἐτῶν ὁ Ξενοφῶν ἰσχυρίζετο, ὅτι ὁ Θεὸς παρεσκεύασε τὴν μὲν τῆς γυναικὸς φύσιν «ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα», τὴν δὲ τοῦ ἀνδρός «ἐπὶ τὰ ἔξω ἔργα καὶ ἐπιμελήματα», καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ γυνὴ κατερχομένη εἰς τὴν πολιτικὴν παλαιστράν ἤθελε παραγωγῆσαι τὸν προορισμὸν αὐτῆς, καὶ οὐ μόνον τὴν οἰκίαν ἤθελε καταλίπει ἀκυβέρνητον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων αὐτῆς ἤθελε παραμελήσει. Ἄλλ' ἡ θεωρία αὕτη κατὰ τὴν δοξασίαν τῆς ῥήτορος δέον νὰ ὑποκύψῃ ἐνώπιον τοῦ δόγματος τῆς φυσιολογικῆς καὶ δημοκρατικῆς ἰσότητος. Ἀληθές ὡσαύτως, ὅτι κατὰ τὴν πλουτολογικὴν θεωρίαν ἡ μισθοδοσία τῆς γυναικείας ἐργασίας εἶναι κατωτέρα τῆς τοῦ ἀνδρός, οὐ μόνον ἕνεκα τῆς σχετικῆς σωματικῆς ἀδυναμίας τῆς γυναικὸς καὶ τῆς κατωτέρας τεχνολογικῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ διότι τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες σήμερον ἐκτελοῦσιν εἰσὶν εὐάρηθα, καὶ ἐπομένως ἕνεκα τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν μείζονος διαγωνισμοῦ καὶ ὁμισθὸς τῶν γυναικῶν εἶναι σχετικῶς κατώτερος. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο καταπίπτει ἐνώπιον τοῦ ἐτέρου δόγματος, τὸ ὁποῖον ὑπεστήριξε καὶ ὑποστηρίζει ὁ κορυφαῖος τῶν κοινωνιολόγων Louis Blanc, καθ' ὃ ὁ διαγωνισμὸς, τὸ ἰσχυρὸν τοῦτο τῆς βιομηχανικῆς προόδου καὶ τῆς δραστηριότητος ἐλαττήριον, ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἡ ἐλευθερία ὑπὸ τὴν βιομηχανικὴν αὐτῆς μορφήν οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ πάλιν ἄνιστος καὶ βάρβαρος, καθ' ἣν ὁ ἀσθενέστερος ἡττᾶται γινόμενος τὸ θῦμα τοῦ ἰσχυροτέρου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἰανουαρίου 1880. Δ. Ν. Ε.

KINEZOY ΠΑΘΗΜΑΤΑ EN KINAI

Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου.

Ἐντευχία· ἐκτὸς σελ. I.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ὁ Κιν-Φό, οἱ δορυφόροι του καὶ ὁ ἀπρέτης του βαίνουσιν ἀσκόπως.

Τίς εἶνε ὁ ὁδοιπόρος ἐκεῖνος, ὁ τρέχων διὰ τῶν ἀμαξίτιῶν, τῶν ποταμῶν καὶ τῶν διωρύγων τοῦ Οὐρανίου Κράτους; Προχωρεῖ, προχωρεῖ πάντοτε, μὴ γνωρίζων τὴν ἐσπέραν ποῦ θὰ ἦνε τὴν πρῶταν. Διέρχεται τὰς πόλεις χωρὶς νὰ τὰς ἴδῃ, καταλύει εἰς τὰ ξενοδοχεῖα μόνον ἵνα κοιμηθῆ, καὶ ἴσταται πρὸ τῶν πανδοχείων μόνον ἵνα φάγῃ τι ἐπὶ ποδός. Τὸ ἀργύριον φεύγει τὰς

χειράς του, διότι τὸ σπαταλᾷ ἵνα ταχύνη τὸν ὄρμον του.

Δὲν εἶνε ἔμπορος πολυάσχολος, οὔτε μανδάρηνος ἐπιφορτισθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ σπουδαίαν καὶ κατεπείγουσαν ἀποστολήν, οὔτε καλλιτέχνης ἰχνηλατῶν φυσικὰς καλλονάς. Δὲν εἶνε λόγιος οὐδὲ σοφός, πόθον ἔχων νὰ ἐρευνήσῃ τὰ παλαιὰ χειρόγραφα τῶν ναῶν καὶ μοναστηρίων τῆς ἀρχαίας Κίνας. Δὲν εἶνε μαθητὴς μεταβιβάτης εἰς τὴν Παγόδαν τῶν Ἐξετάσεων, ἵνα λάβῃ τὸν ἀκαδημαϊκὸν του βαθμὸν, οὐδὲ ἱερεὺς τοῦ Βούδα, διατρέχων τὸ πεδίον πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἀγροτικῶν βωμῶν, οὐδὲ προσκυνητὴς τις, ἀπερχόμενος εἰς πλήρωσιν εὐχῆς εἰς ἱερόν τι ὄρος ἐκ τῶν πέντε τοῦ Οὐρανοῦ Κράτους.

Εἶνε ὁ ψευδὴς Κι-Νάν, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Φράϋ-Κραίγ, εὐθύμων πάντοτε, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Σούν, κατακόπου καὶ κερμηκότος. Εἶνε ὁ Κιν-Φό, φεύγων συνάμα καὶ ἀναζητῶν τὸν μὴ εὐρισκόμενον Βάγγ· εἶνε ὁ τῆς Ἐκατορτοῦτιδος πελάτης, οὐδὲν ἄλλο ἐπιδιώκων κατὰ τὰς ἀδιακόπους αὐτὰς περιπλανήσεις του, ἢ λήθην τῆς θέσεώς του καὶ ἀσφάλειάν τινα ἴσως κατὰ τῶν ἀπειλούντων αὐτὸν ἀοράτων κινδύνων.

Οἱ ὄδοιπόροι ἐπέβησαν εἰς Νάν-Κιγγ ἐνὸς τῶν ταχυπόρων ἀμερικανικῶν ἀτμοκινήτων, εὐρέων πλευστῶν ξηνοδοχείων, ἐκτελούντων τὴν συγκοινωνίαν τοῦ Κυανοῦ ποταμοῦ. Μετὰ ἐξήκοντα δὲ ὥρας ἀπεβιβάζοντο εἰς Ῥάν-Κέου, χωρὶς κὰν νὰ θαναμάσῃ τὸν παράδοξον ἐκεῖνον βράχον, ὅστις, ὑπὸ τ' ὄνομα «Μικρὸς ὄρφανος», ὑψοῦται ἐν μέσῳ τοῦ ρεύματος τοῦ Γιαγγ-Τσέ-Κιάγγ, φέρον ναὸν ᾠκοδομημένον ἐπὶ τῆς κορυφῆς του. Ἄλλ' οὐτ' εἰς τὴν πόλιν ταύτην, κειμένην ἐπὶ τῆς συμβολῆς τοῦ Κυανοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ σπουδαίου παραποταμοῦ τοῦ Ῥάν-Κιάγγ, οὔτε εἰς τὴν Οὐ-Τσάγγ-Φού, ᾠκοδομημένην ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, εὐρέθησαν ἰχνηλοὶ ἀδῆποτε τῆς διαβάσεως τοῦ Βάγγ.

Ἄν ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ εἶχον ἐλπίσει, ὅτι ἐκ τῆς περιουσίας των ἐκεῖνης διὰ μέσου τῆς Κίνας ἤθελον ἀποκομίσαι σπουδὴν τινα τῶν ἠθῶν ἢ γνῶσιν τῶν πόλεων τῆς χώρας, ταχέως ἢ πλάνη των διελύθη. Οὐδὲ σημειώσεις κὰν νὰ κρατήσωσιν εἶχον καιρὸν, πᾶσαι δὲ αὐτῶν αἰ ἐντυπώσεις ἤθελον περιορισθῆ εἰς ὀνόματά τινα πόλεων καὶ χωρίων καὶ ὀλίγας ἡμερομηνίας. Ἄλλ' οὔτε περίεργοι ἦσαν οὔτε φλύαροι. Οὐδέποτε ἐλάτουν πρὸς ἀλλήλους. Τίς ἢ ἀνάγκη; Ὅ,τι ὁ Κραίγ διεννοεῖτο, διεννοεῖτο καὶ ὁ Φράϋ, καὶ οἰσοδῆποτε αὐτῶν διάλογος θ' ἀπέβαινε εἰς μολόγον.

Τὸ ἀτμοκίνητον, χάρις εἰς τὴν πλημμύραν τοῦ Ῥάν-Κιάγγ, ἔμελλε ν' ἀναπλευσῇ αὐτὸν ἐπὶ ἑκατὸν τριάκοντα ἔτι λεύγας, μέχρι Λάο-Ῥό-Κέν. Ὁ δὲ Κιν-Φό, ἀρεσκόμενος εἰς τὸν πλοῦν, ἐσκόπει

νὰ προχωρήσῃ μέχρις οὗ ἦτο πλωτὸς ὁ ποταμός, καὶ κατόπιν νὰ σκεφθῆ διὰ τὰ περαιτέρω. Οἱ Κραίγ-Φράϋ οὐδὲν ἄλλο ἤθελον ἢ νὰ διαρκέσῃ ὁ πλοῦς καθ' ὅλην των τὴν ὄδοιπορίαν, διότι ἐπὶ τοῦ ἀτμοκινήτου καὶ οἱ κίνδυνοι ἦσαν ὀλιγώτεροι καὶ ἡ ἐπιτήρησις τοῦ πελάτου των εὐκολωτέρα. Καὶ ὁ Σούν δ' αὐτὸς ἠρέσκετο εἰς τὴν ζωὴν ἐκείνην. Ἀκίνητος μένων καὶ οὐδὲν πράττων, κατέλειπε τὸν κύριόν του εἰς τὰς περιποιήσεις τῶν Ἀμερικανῶν, καὶ ἐκοιμάτο εἰς μίαν γωνίαν, ἀφοῦ προγευματίεζεν, ἐγευματίεζε καὶ ἐδειπνεῖ εὐσυνειδήτως, διότι τὸ φαγητὸν τοῦ ἀτμοκινήτου ἦτο κάλλιστον.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας μάλιστα ἐπῆλθε μεταβολὴ τροφοδοσίας, ἥτις εἰς πάντα ἄλλον, ἢ τὸν ἀμαθῆ ἐκεῖνον, ἤθελε καταδείξει, ὅτι τὸ γεωγραφικὸν πλάτος τῆς θέσεως τῶν ὄδοιπόρων εἶχεν ἐπαισθητῶς μεταβληθῆ. Ὁ σίτος ἀντικατέστησεν αἴφνης τὸ ὄρυζιον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὑπὸ τὸ σχῆμα μικρῶν ἀζύμων ἄρτων, οἵτινες ἦσαν ἀρκετὰ νόστιμοι, τρωγόμενοι ἅμα ὡς ἐξήγοντο τοῦ κλιμάνου.

Ὁ Σούν, ὡς γνήσιος Κινέζος, ἐλυπήθη διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ὄρυζιου του. Τοσοῦτον ἐπιδεξίως μετεχειρίζετο τὸ μικρὸν του ῥαβδίον, μεταβιβάζων τὴν ὄρυζαν ἀπὸ τοῦ πινακίου του εἰς τὸ ἀχάνες του στόμα, καὶ τοσαύτην αὐτῆς ποσότητα κατεβρόχιζε! Τί ἄλλο θέλει γνήσιος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ἢ τέϊον καὶ ὄρυζιον;

Τὸ ἀτμοκίνητον λοιπόν, ἀναπλέον τὸν Ῥάν-Κιάγγ, εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν ζώνην τοῦ σίτου, ἢ δὲ χώρα παρέστη πως ποικιλωτέρα εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὄδοιπόρων. Εἰς τ' ἄκρα τοῦ ὄριζοντος διεγράφησαν ὄρη τινά, στεφόμενα ὑπὸ χυρωμάτων, ἀνεγερθέντων ἐπὶ τῆς παλαιᾶς δυναστείας τῶν Μίγγ. Αἱ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ περιστέλλουσαι τεχνηταὶ κρηπίδες ἐξέλιπον, καὶ διεδέχθησαν αὐτὰς ὄχθαι ταπειναί, εὐρύνοῦσαι τὴν κοίτην του ἀλλ' ἐλαττοῦσαι τὸ βάθος του. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἡ ἐπαρχία τοῦ Γουάν-Λό-Φού.

Ὁ Κιν-Φό οὐδ' ἀπέβη κὰν εἰς τὴν ξηρὰν κατὰ τὰς ὀλίγας ὥρας, ἀς ἀπῆτησεν ἡ προμήθεια καυσίμου ὕλης. Τί θὰ ἔκαμνον εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἥτις τοῦ ἦτο παντελῶς ἀδιάφορος; Μὴ εὐρίσκων τὰ ἴχνη τοῦ φιλοσόφου, ἕνα μόνον εἶχε πόθον: νὰ εἰσχωρήσῃ ἐπὶ βαθύτερον εἰς τὴν μέσην Κίναν, ὅπου, ἂν δὲν εὕρισκε τὸν Βάγγ, οὐδ' ὁ Βάγγ ὁμοίως θὰ τὸν εὕρισκε.

Μετὰ τὴν Γουάν-Λό-Φού ἐπεφάνησαν δύο πόλεις ᾠκοδομημέναι ἀπέναντι ἀλλήλων, ἡ ἔμπορικὴ Φάν-Τσέγγ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, καὶ ἡ Σιάγγ-Γιάγγ-Φού ἐπὶ τῆς δεξιᾶς· ἡ μὲν πρώτη, πλήρης κινήσεως καὶ τύρβης ἔμπορικῆς, ἡ δὲ ἄλλη, ἔδρα τῶν ἀρχῶν καὶ νεκρὰ μᾶλλον ἢ ζῶσα.

Τὸ ἀτμοκίνητον ἐπλευσεν ἔτι μέχρι τοῦ Λάο-

Ῥο-Κέν, ἀλλ' ἔνεκα ἑλλείψεως ὕδατος δὲν ἦ-
δύνατο νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω.

Τὰ πράγματα ἤλλαξαν τότε, καὶ τὰ μέσα
τῆς ὁδοιπορίας ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ μετα-
βληθῶσιν. Ὄφειλον οἱ ὁδοιπόροι νὰ καταλίπωσι
τοὺς ποταμούς, — δρόμους βαδίζοντας — καὶ νὰ
βαδίσωσι μόνοι τῶν, ἢ ν' ἀντικαταστήσωσι τοῦ-
λάχιστον τὴν ἡμερον καὶ ἀνεπαίσθητον κίνησιν
τοῦ ἀτμοκινήτου διὰ τῶν κλονισμῶν καὶ τιναγ-
μῶν τῶν ἑλεεινῶν ὑποζυγίων, ἅτινα εἰσὶν ἐν
χρῆσει ἐν τῷ Οὐρανίῳ Κράτει. Ταλαίπωρε Σούν!
Ἐμελλε ν' ἀρχίσῃ πάλιν δι' αὐτὸν νέα σειρά κό-
πων, βασάνων καὶ ἐπιπλήξεων!

Ἀληθῶς δὲ βαρὺ θὰ ἦτο τὸ ἔργον ἐκείνου, ὅ-
στις θὰ ἐπεχείρῃ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Κιν-Φο
κατὰ τὴν ἰδιότροπον περιπλάνησίν του ἀπὸ
ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν καὶ ἀπὸ πόλεως εἰς πό-
λιν. Σήμερον ὁδοιπόρει δι' ἀμάξης, .. ἀλλ' ὅποια
ἦτο αὐτὴ ἡ ἀμαξία! Κιβώτιον ἀδρανῶς προσηρ-
μοσμένον διὰ χονδρῶν σιδηρῶν ἤλων ἐπὶ τοῦ ἄ-
ξονος δύο τροχῶν, συρόμενον ὑπὸ δύο δυσνηίων
ἡμιόνων, καὶ σκεπόμενον ὑπὸ ἀπλῆς ὀθόνης, ἦν
διεπέρα ὁμοίως καὶ ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἥλιος. Αὔριον
ἐξηπλοῦτο ἐντὸς φορείου, φερομένου ὑπὸ ἡμιό-
νων, εἶδους τινὸς φυλακείου ἀνηρτημένου μεταξὺ
δύο μακρῶν βαμβοκαλάμων, καὶ ὑποκειμένου εἰς
τοιούτους δονισμούς, ὥστε καὶ λέμβος ἂν ἦτο
ἤθελε διαρράγῃ.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράϋ παρίπτευσαν τότε ἐγγὺς
τῶν θυρίδων ὡς ὑπασπισταί, ἐπὶ δύο ὄνων, οἵ-
τινες συνεκλόνουν αὐτοὺς πολὺ περισσότερον τοῦ
φορείου. Ὁ δὲ δυστυχῆς Σούν, βαίνων πεζὸς καὶ
ἀναγκαζόμενος κἀπως νὰ τρέχῃ, ἐγόγγυζεν, ἐ-
βλασφῆμει, καὶ μόνην του παρηγορίαν εἶχε τὴν
ρακὴν τοῦ Λάο-Κιάγγ, ἣν ἀφθόνως καὶ συνεχῶς
ἐρόφα. Ἐκλονεῖτο τότε καὶ αὐτός, ἀλλὰ δὲν
τῷ ἔπταιον πλέον αἱ ἀνωμαλῖαι τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Κιν-Φο καὶ οἱ σύντροφοὶ του εἰσῆλθον ἐφ'
ἵππων — ἑλεεινῶν, ἐννοεῖται — εἰς τὸ Σι-Νιάν-
Φού, τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσαν τοῦ Μέσου Κρά-
τους, ὅπου διέμενον ἄλλοτε οἱ αὐτοκράτορες τῆς
δυναστείας Τάγγ.

Ἄλλ' οὐδ' αὐτοῦ ἦτο πιθανὸν νὰ εὐρεθῶσιν ἔ-
χνη τοῦ φιλοσόφου. Οὐδεὶς ποτε ἀρχαῖος Τάι-
Πιγγ ἤθελε συλλογισθῆναι νὰ ζητήσῃ ἄσυλον εἰς
πόλιν, ἧς δὲν κατάρθωσαν οἱ ἐπαναστάται νὰ
διαβῶσι τὰ ἰσχυρὰ τείχη, καὶ ἦν φυλάττει πο-
λυάριθμος μαντσουϊκὴ φρουρά.

Τὴν ἐπαύριον ἐπομένως τῆς ἀφίξεώς του κα-
τέλιπεν ὁ Κιν-Φο τὸ Σι-Νιάν-Φού, σπουδαῖον
ἐμπορικὸν κέντρον μεταξὺ Κεντρικῆς Ἀσίας,
Τίβει, Μογγολίας καὶ Κίνας, καὶ ἐτράπη πρὸς
βορρᾶν. Ἀφίχθεις δέ, διὰ τοῦ Κάο-Λιν-Σιέν καὶ
τοῦ Σιγγ-Τόγγ-Σιέν, εἰς τὸ Ῥούα-Τσέου, μετέβη
ἐκεῖθεν μετὰ τῶν συνοδοιπόρων του, ὅτε μὲν διὰ
λέμβου ὅτε δὲ δι' ἀμαξίου ὁδοιπορῶν, καὶ μετὰ
πολλὰς ταλαιπωρίας, εἰς τὸ φρούριον Τόγγ-Κου-

άν, κείμενον ἐπὶ τῆς συμβολῆς τοῦ Ῥουεῖ-Ῥο
καὶ τοῦ Ῥουάγγ-Ῥο.

Ὁ Ῥουάγγ-Ῥο εἶνε ὁ περίφημος Κίτρινος Πο-
ταμός. Καταβαίνων ἀπὸ βορρᾶ κατ' εὐθείαν,
διαρρέει τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας καὶ ἐκβάλλει
εἰς τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ θάλασσαν, ἧτις εἶνε κι-
τρινὴ ὅσον ἐρυθρὰ εἶνε ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, ὅσον
εἶνε ἡ Λευκὴ θάλασσα λευκὴ, ὅσον ἡ Μαύρη θά-
λασσα εἶνε μέλαινα. Περίφημος ἀληθῶς ποτα-
μὸς καὶ οὐράνιον βεβαίως ἔχων τὴν καταγω-
γὴν, ἀφοῦ καὶ τὸ χρῶμά του εἶνε χρῶμα τῶν
αὐτοκρατόρων, γιῶν τοῦ Οὐρανοῦ· ἀλλὰ καὶ λύπη
συγχρόνως τῆς Κίρας, ἔνεκα τῶν φοβερῶν του
πλημμυρῶν, δι' ἃς ἐν μέρει κατέστη ἀδιάβατος
σήμερον ἡ αὐτοκρατορικὴ διώρυξ.

Ἐν Τόγγ-Κουάν οἱ ὁδοιπόροι θὰ ἦσαν καὶ τὴν
νύκτα ἐτι ἀσφαλεῖς. Ἡ πόλις αὕτη δὲν εἶν' ἐμ-
πορικὴ, ἀλλὰ στρατιωτικὴ, ἔχουσα διαρκῆ καὶ
μόνιμον σταθμὸν Ταρτάρων μαντσούων, οἵτινες
ἀποτελοῦσι τὴν πρώτην κατηγορίαν τοῦ κινε-
ζικοῦ στρατοῦ. Ἴσως δὲ ὁ Κιν-Φο ἐσκοπεῖ ν' ἀ-
ναπαυθῆ ἐκεῖ ἐπὶ τινος ἡμέρας, κ' ἔμελλε νὰ
ζητήσῃ ἐν τινι ξενοδοχείῳ καταλλήλῳ καλὸν
δωματίον, καλὴν τράπεζαν καὶ καλὴν κλίνην, —
πρᾶγμα ὅπερ θὰ ἦτο ἐπίσης εὐάρεστον εἰς τὸν
Κραίγ καὶ τὸν Φράϋ, πολὺ δὲ περισσότερον βε-
βαίως εἰς τὸν Σούν!

Ἄλλ' ὁ ἀδέξιος οὗτος, ὅστις ἐπλήρωσε τὴν
ἀνοσίαν του αὐτὴν τὴν φορὰν δι' ἐνὸς ὄλου δα-
κτύλου τῆς οὐρᾶς του, ἀντὶ νὰ εἶπῃ εἰς τὸ τε-
λωνεῖον τὸ δάνειον ὄνομα τοῦ κυρίου του, εἶπε
τὸ ἀληθές, λησμονήσας ὅτι δὲν ὑπηρετεῖ πλέον
τὸν Κιν-Φο ἀλλὰ τὸν Κι-Νάν.

Ἐξάλλος ἐκ τῆς ὀργῆς, ἠαγκάσθη οὗτος νὰ
καταλίπῃ ἄμεσως τὴν πόλιν, διότι τὸ ὄνομά
του παρήγαγεν εὐθύς ἀποτελέσμα. Ὁ διάσημος
Κιν-Φο εἶχεν ἀφίχθῃ εἰς Τόγγ-Κουάν! Πάντες
ἤθελον νὰ ἴδωσι τὸν μοναδικὸν ἐκεῖνον ἄνθρω-
πον, «οὐτινος μόνη καὶ μοναδικὴ ἐπιθυμία ἦτο
νὰ γείνη ἑκατοντούτης».

Ἐμπλεως φρίκης ὁ ὁδοιπόρος, καὶ παρακο-
λουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο του σωματοφυλάκων
καὶ τοῦ ὑπηρετοῦ του, μόλις ἐπρόφθασε νὰ τραπῇ
εἰς φυγὴν διὰ τοῦ ὁμίλου τῶν περιέργων, οἵτι-
νες εἶχον συναθροισθῆναι περὶ αὐτόν. Πεζὸς δέ, πεζὸς
πλέον, ἀνέδραμε τὰς κρηπίδας τοῦ Κιτρινίου πο-
ταμοῦ, καὶ προὐχώρησεν οὕτω τρέχων μέχρις οὗ
αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοὶ του κατέπεσον ἐξάντη-
μένοι εἰς μικρὸν τι χωρίον, ὅπου, ἄγνωστος,
εἶχε κἀν ἀσφαλεῖς στιγμὰς τινὰς ἡσυχίας.

Ὁ Σούν, ἐνεὸς καὶ παραλελυμένος, δὲν ἐτόλ-
μα λέξιν νὰ προφέρῃ. Ἡ μικρὰ γελοία ποντι-
κουρά, ἧτις τῷ ἀπέμενε, καθίστα αὐτὸν ἀντι-
κείμενον χλεύης καὶ ἐμπαιγμῶν. Οἱ δὲ ἀγυιό-
παιδες ἔτρεχον κατόπιον του καὶ τὸν ἀνεγέλων
θορυβῶδῶς διὰ μυρίων προσφωνήσεων.

Ἐπεθύμει λοιπὸν νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον.

Ἀλλά πού νά φθάσῃ, ἀφοῦ ὁ κύριός του, ὡς εἶ-
χεν εἶπει εἰς τὸν Γουλιέλμον I. Βίδουльф, σκοπὸν
εἶχε νά προχωρήσῃ καὶ προσεχώρει πάντοτε;

Εἰς τὸ μικρὸν χωρίον, ὅπου ὁ Κιν-Φό εἶχε ζη-
τήσῃ καταφύγιον, οὔτε ἵπποι πλέον ὑπῆρχον,
οὔτε ὄνοι, οὔτε ἀμάξια, οὔτε φορεῖα. Ἐπρεπε
λοιπὸν νά μείνωσιν ἐκεῖ ἢ νά ἐξακολουθήσωσι
τὸν δρόμον πεζοί. Ὁ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου
Βάγγ ἐδυσθύμησεν ἐκ τούτου μεγάλως, καὶ ὀ-
λίγην ἐπιδεικνύων φιλοσοφικὴν ἀταραξίαν κατὰ
τὴν περίστασιν ταύτην, κατεμέμθη ὅλον τὸν
κόσμον, ἐνῶ ἑαυτὸν καὶ μόνον ἔπρεπε νά μεμ-
φθῇ. Πόσον ἐπόθει τόρα τὸν κειρὸν, καθ'ὃν μόνη
του ἀσχολία ἦτο νά ζῇ! Ἄν πρὸς ἐκτίμησιν
τῆς εὐδαιμονίας ἦτο ἀνάγκη, ὡς εἶπεν ὁ Βάγγ,
νά γνωρίσῃ λύπας καὶ τάλαιπωρίας, τὰς ἐγνώ-
ριζεν ἤδη, καὶ πλέον ἢ ἐπαρκῶς.

Ἐν τούτοις, μετὰ μεγάλην ἐν τῷ χωρίῳ ἔ-
ρουναν, καὶ ἀφοῦ ἔχρυσαν εἰς ὅλας τὰς θύρας,
κατῶρθωσαν ὁ Κραϊγ καὶ ὁ Φράϋ νά εὐρωσιν ὀ-
χτῆρα, ἀλλ' ἐν καὶ μόνον. Καὶ αὐτὸ δὲ μόνον ἔνα
ἐχώρει ἄνθρωπον καὶ οὐδὲν εἶχεν ὑποζύγιον. Ἦτο
ἀπλῆ χειράμαξα, ἐξ ἐκείνων, ἃς πολὺ πρὸ τοῦ
Πασκάδ εἶχον ἐπινοήσει οἱ παλαιοὶ εὐρέται τῆς
πυρίτιδος, τῆς γραφῆς, τῆς ναυτικῆς πυξίδος
καὶ τῶν χαρτίων αὐτῶν. Ἄλλ' ὁ τροχὸς τῆς
μηχανῆς αὐτῆς δὲν τίθεται ἐν Κίνα εἰς τὰ ἄ-
κρα τῶν κυφῶνων ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ, καὶ κι-
νεῖται ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κιβωτίου, ὡς ὁ κεντρι-
κὸς τροχὸς ἀτμοκινήτων τινῶν τροχοφόρων. Οὗ-
τω δὲ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀμαξίου διαιρεῖται εἰς δύο
μέρη, ὧν τὸ μὲν κατέχει ὁ ὀδοιπόρος, τὸ δὲ ἡ
ἀποσκευὴ του.

Τὸ ἀμάξιον αὐτὸ κινεῖται, ἐννοεῖται, ὑπὸ ἄν-
θρώπου, οὐχὶ σύροντας, ἀλλ' ὠθοῦντας αὐτὸ πρὸς
τὰ ἔμπρός, καὶ ἱσταμένου ὀπισθεν τοῦ ὀδοιπό-
ρου, ὡς οἱ ἀμαξήλατοι τῶν ἀγγλικῶν cabs. Ὁ-
σάκις δὲ ὁ ἄνεμος πνέῃ οὐριος, ὁ ἄνθρωπος προσ-
λαμβάνει καὶ αὐτὸν βοηθόν, πηγνύων μικρὸν
ἱστόν πρόσθεν τοῦ κιβωτίου καὶ ἀναπετανύων
ἐπ' αὐτοῦ ἱστίον τετράγωνον, ὅπερ ἀνέμου πνέ-
οντος σφοδροῦ, οὐ μόνον τὸν ἀπαλλάττει τοῦ
κόπου νά ὠθῇ τὸ ἀμάξιον, ἀλλὰ καὶ τὸν παρα-
σύρει πολλάκις πολὺ ταχύτερον τῆς ὀρέξεώς
του.

Ἦγοράσθη λοιπὸν τὸ ἀμάξιον μεθ' ὅλων του
τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὁ Κιν-Φό ἐπέβη αὐτοῦ. Ἐ-
πειδὴ δὲ ὁ ἄνεμος ἦτο οὐριος, ἀνεπετάσθη καὶ
τὸ ἱστίον.

— Ἐμπρός, Σούν! εἶπεν ὁ Κιν-Φό.

Ὁ Σούν παρεσκευάζετο νά ἐξαπλωθῇ εἰς τὸ
δεύτερον χώρισμα τοῦ ἀμαξίου.

— Πιάσε τὰ χέρια! ἐφώνησεν ὁ Κιν-Φό διὰ
φωνῆς μὴ ἐπιδεχομένης ἀντίρρησης.

— Αὐθέντα . . . ἐγὼ . . . νά . . . ἀπεκρίθη
ὁ Σούν, οὔτινος ἐλύγιζον ἤδη ἐκ προοιμίων οἱ
πόδες, ὡς ἵππου κεκμηκός.

— Σὺ πταίεις! ἡ γλῶσσά σου καὶ ἡ ἀνοη-
σία σου!

— Ἐμπρός, Σούν! εἶπον οἱ Φράϋ-Κραϊγ.

— Πιάσε τὰ χέρια! ἐπανάλαβεν ὁ Κιν-Φό,
θεωρῶν τὸ ὑπόλοιπον τῆς οὐρᾶς τοῦ δυστυχούς
ὕπνρητου του. Πιάσε τὰ χέρια, ζῶν, καὶ χω-
ρις ἀντιλογίαν, διότι . . .

Ὁ λιχανὸς καὶ ὁ μέσος δάκτυλος τοῦ Κιν-
Φό, σχηματίσαντες ψαλλίδα, τοσοῦτον καλῶς
συνεπλήρωσαν τὸ νόημά του, ὥστε ὁ Σούν ἀ-
νήρησεν ἀπὸ τῶν ὤμων του τὸν ἱμάντα καὶ ἔ-
δραξε τοὺς κύφωνας διὰ τῶν δύο του χειρῶν.
Ὁ Φράϋ καὶ ὁ Κραϊγ ἐτάχθησαν ἐκατέρωθεν τοῦ
ἀμαξίου, καὶ, τῇ βοηθείᾳ τῆς αὔρας, ἐκίνησαν ἐ-
λαφρῶς τριποδίξουσα ἡ συνοδία.

Ἀδύνατον εἶνε νά περιγραφῇ ἡ ἐνδόμυχος
ἀλλ' ἀνίσχυρος λύσσα τοῦ Σούν, μεταβληθέντος
εἰς ἵππον. Ὁ Φράϋ ἐν τούτοις καὶ ὁ Κραϊγ συ-
νήνεσαν πολλάκις νά τὸν ἀντικαταστήσωσιν. Εὐ-
τυχῶς δὲ ὁ νότιος ἄνεμος τοὺς ἐβοήθησε δι-
αρκῶς, καὶ τὰ τρία τέταρτα τοῦ κόπου εἰς αὐ-
τὸν πρέπει νά καταλογισθῶσιν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ
ἀμάξιον ἦτο ἰσοσταθμῆς ἕνεκα τῆς θέσεως τοῦ
κεντρικοῦ τροχοῦ, τὸ ἔργον τοῦ κρατοῦντος τοὺς
κύφωνας οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἔργον πηδαλιούχου,
ὀφείλοντος νά τηρῇ τὴν προσήκουσαν διεύθυνσιν.

Οὕτω διέβη ταχὺς ὁ Κιν-Φό τὰς βορείους
ἐπαρχίας τῆς Κίνας, ὅτε μὲν βαδίζων, ὀσάκις
ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νά ἐξαίμωδιάσῃ τὰς κνή-
μας του, ὅτε δὲ τοῦναντίον ἀμαξευόμενος ὑπὸ
τοῦ Σούν, ὀσάκις ἤθελε ν' ἀναπαυθῇ.

Ἀποφυγῶν τὰς πόλεις Χουάν-Φου καὶ Κα-
φόγγ, ἀνέδραμε τὰς κρηπίδας τῆς διασήμεου αὐ-
τοκρατορικῆς διώρυγος, διέβη τὴν Ταί-Νάν καὶ
τὸ Χό-Κιέν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πέ-
Τσέ-Λί, καὶ παρέδραμε τὴν σημαντικὴν πόλιν
Τιέν-Τσίν, χωρὶς καὶ νά ἐπισκεφθῇ τὴν περίφη-
μον Παγόδαν τῶν καταχθονίων βασιάνων, μῆτε
νά διατρέξῃ τὰς περιέρχους ὁδοὺς τῶν Φανῶν
καὶ τῶν Παλαιῶν Ἐνδυμάτων, μῆτε νά προηγε-
ματίσῃ εἰς τὸ ἐστιατόριον τῆς «Ἀρμονίας καὶ
Φιλίας», ὅπου ὁ μουσουλμάνος Λέου-Λάο-Κί κινῶ
θαυμασίους οἶνους εἰς τοὺς πελάτας του, ἐναν-
τίον πάσης τοῦ Μωάμεθ ἀπαγορεύσεως, μῆτε ν'
ἀφήσῃ τὸ μέγα ἐρυθρὸν του ἐπισκεπτῆριον εἰς
τὰ ἀνάκτορα τοῦ Λιν-Τσίγγ-Τάγγ, ἀντιβασιλέως
τῆς ἐπαρχίας.

Ὁ Κιν-Φό ἀμαξευόμενος πάντοτε καὶ ὁ Σούν
ἀμαξεύων, διέβησαν τὰς προκυμαίας, παρῆλθον
τὰ προάστεια, τὴν ἀγγλικὴν καὶ ἀμερικανικὴν
παραχώρησιν, τὴν πεδιάδα καὶ τοὺς ἄγρους,
καὶ ἀκολουθοῦντες τὴν εἰς Πεκίνον φέρουσαν καὶ
εἰκοσιτεσσάρων λευγῶν ἔχουσαν μῆκος πλακό-
στροτον ὁδὸν, ἐφθασαν εἰς Τόγγ-Τσέου σῶι καὶ
ἀβλαβεῖς, ὁ μὲν Κιν-Φό ἀξίζων πάντοτε διακο-
σίας χιλιάδας ταλλήρων, οἱ δὲ Κραϊγ-Φράϋ ῥω-
μαλεῖοι ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς ὀδοπορίας, καὶ ὁ Σούν

καταβεβλημένοι, ἀπειρηκώς, παραλύτους ἔχον
τοὺς πόδας καὶ τριῶν μάλιστα δακτύλων οὐράν.

Ἦτο ἡ 19 Ἰουνίου, καὶ ἑπτὰ μόνον ὑπελεί-
ποντο ἡμέραι μέχρι τῆς δεδομένης εἰς τὸν Βάγγυ
προθεσμίας.

Ποῦ ἦτο ὁ Βάγγυ ;

[Ἔπιται συνέχεια]

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

B'

Ἄστερνός καὶ Πούλιω.

Ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ, καλὴ ἵσπερα τῆς ἀ-
φρεντιᾶς σας !

Μνιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦταν μνιὰ γυναῖκα
κ' εἶχε δύο παιδιὰ, τῶνα ἄστερνό, καὶ τοῦλεγαν
Ἄστερνό, καὶ τ' ἄλλο θηλυκὸ, καὶ τοῦλεγαν Πού-
λιω. Μνιὰ ἄστερνό πῆγαν ὁ ἄνδρας τῆς εἰς τὴ κυ-
νήγι καὶ τῆς ἤφερ' ἕνα περστέρι καὶ τῆς τό ὄσε
νά το μαγειρέψη, γιὰ νὰ φᾶν. Ἐκείνη πῆρε τὸ
περστέρι, τὸ κρέμασε εἰς τὸ περόνι κ' ἐβγῆκεν ὄξω
νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τῆς γειτόνισσαις. Τότες πα-
γαίν' ἡ γάτα, γλέπει τὸ περστέρι κρεμασμένο
εἰς τὸ περόνι, ῥίχτηκε καὶ τό φτακε καὶ τό φαγε.
Ἄν ἦθε τὸ γέωμα, σκώθηκαν ἀπ' τὴν κουβέντα,
καὶ παγαίν' ἡ γυναῖκα νὰ βρῆ τὸ περστέρι καὶ
δὲν το βρίσκει. Κ' ἔνοιωσε πῶς τό φτακεν ἡ
γάτα, καὶ φοβήθηκε, μὴν τὴ μαλώσῃ ὁ ἄνδρας
τῆς. Ἐκοψε τὸ βυζὶ τῆς καὶ τὸ μαγέρεψε.
Ἦρθ' ὁ ἄνδρας τῆς ἀπ' ὄξω καὶ τῆς λέει· «Ἐ,
γυναῖκα! Μαγέρεψες τίποτας νὰ φᾶμε ;» — «Μα-
γέρεψα», τοῦ λέει καὶ στρώνει τὸ σουφρᾶ καὶ
φέρει καὶ τὸ φαγεῖ νὰ φάγῃ. — «Κάτσε, γυ-
ναῖκα, νὰ φᾶμε», τῆς λέει ὁ ἄνδρας. —
«Ἐφαγα γῶ», τοῦ εἶπε, «τώρα πὸ λίγη ὥρα
γιατ' ἀργησες νάρθης». Ἄν ἔχαψεν ὀλίγο
φαγὶ ὁ ἄνδρας, — «Τί νόστιμο κριάς εἶ-
ναι», λέει· «δὲν εἶχα φάει ποτές μου τέ-
τοιο !» Ἰστερα τοῦ εἶπεν ἡ γυναῖκα. —
«Τοῦτο καὶ τοῦτο ἔπαθα· εἶχα τὸ περστέρι κρε-
μασμένο εἰς τὸ περόνι καὶ πῆγα νὰ φέρω ξύλα
καὶ γύρισα καὶ δὲν τοῦθρα· τοῦχε πᾶρ' ἡ γάτα·
τί νὰ κάμω κ' ἐγώ ; ἔκοψα τὸ βυζὶ μου καὶ τὸ
μαγέρεψα, κι' ἂν δὲν τὸ πιςεῖς, νὰ το!» καὶ τοῦ
τὸ δείχνει. — «Τί νόστιμο κριάς εἶναι τάνθρώ-
πινο, γυναῖκα !» εἶπε· «ἔξερεις τί νὰ κάνουμε ;
Νὰ σφάζουμε τὰ παιδιὰ μας, νὰ τα φᾶμε· αὔ-
ριο τὸ πουρνὸ νὰ πᾶμε εἰς τὴν ἐκκλησιά, καὶ
σὺ νὰ φύγῃς γληγορώτερα καὶ νάρθης νὰ τα
σφάζῃς καὶ νὰ τα μαγειρέψῃς, νάρθῃ κ' ἐγώ, νὰ
φᾶμε». Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνα κουταβάκι καὶ
τᾶκουεν ὅ τ' ἤλεγαν. Κ' ἐκεῖ ποῦ κοιμοῦνταν
τὰ παιδιὰ, πῆγε τὸ σκυλί καὶ ἀλυχτοῦσε, —
«ἄπ! ἄπ!» κι' ἀκούουνταν μιὰ φωνή, κ' ἔλεγε. —
«Σκωθῆτε ! θάρθῃ ἡ μάνα σας νὰ σας σφάζῃ» —
«Τοῦτ ! τοῦτ !» ἔλεγαν αὐτά. Τὸ σκυλί πάλι τὸ
χαβᾶ τ', ἤκανε τὸ ἴδιον. Τότες ἄν ἀκουσαν κα-
λά, σκώθηκαν γλήγορα κ' ἤθελαν νὰ φύγουν. —

«Τί νὰ πάρουμε κοντὰ μας, μὴρ' Πούλιω ;» λέει
τὸ παιδί. — «Δὲν ἔξερω, Ἄστερνέ μου», τοῦ εἶ-
πεν ἡ κοπέλλα, «παρ' ἕνα μαχαῖρι, ἕνα χτένι,
κ' ἕν' ἀπλόχερο ἄλας». Τὰ πῆρ' αὐτά, καὶ κί-
νησαν καὶ πῆγαν ὡς ἕνα μέρος· πῆραν καὶ τὸ
σκυλί κοντὰ.

Κ' ἐκεῖ ποῦ περβᾶταγαν, νὰ κ' εἶδαν μακριὰ
τὴ μάνα τους, ποῦ τὰ κυνήγαε· Γυρνᾶει ὁ Ἄ-
στερνός καὶ λέει· — «Μὴρ' γιὰ, ἡ μάνα μας μᾶς
κυνήγαε· θὰ μας φτάσῃ!» — «Περβᾶτα, μάτια
μου», τοῦ λέει ἡ τσοῦπρα, «καὶ δέ μας φτάνει».
— «Μᾶς ἔφτακε, μὴρ' Πούλιω», λέει τὸ παιδί,
«γιὰ !» — «Ῥίξε τὸ μαχαῖρι ὀπίσω σου», τοῦ
λέει ἐκείνη. Καὶ τό ῥιξε καὶ γίνηκεν ἕνας κάμ-
πος, ποῦ δὲν εἶχ' ἄκρα. Ἐκείνη ἀπ' τὴ γληγο-
ράδα τῆς πάλι τὰ φτακε. — «Μᾶς ἔφτακε», λέει
πάλι τὸ παιδί. — «Περβᾶτα καὶ δέ μας φτά-
νουν». — «Μᾶς ἔφτακαν», λέει. — «Ῥίξ' τὸ χτένι
γλήγορα». Ἐρῖξε τὸ χτένι, καὶ γίνηκ' ἕνα πη-
χτὸ ρουμάνι. Ἐκείνη ἀπέρασε κί' ἀπ' ἐκεῖ καὶ
τὴν τρίτη βολὰ ἔρριξαν τ' ἄλας καὶ γίνηκε θά-
λασσα, καὶ δέ μπόρεσαν νὰ περάσουν. Στάθηκε
τότες ἡ τσοῦπρα καὶ κύτταζε πέρα, καὶ τῆς
λέει ἡ μάνα τῆς· — «Γύρισε πίσω, μάτια μου,
καὶ δέ σας κάτω τίποτας». Αὐτὰ δέ θέλησαν.
Ἐκείνη τὰ φοβέριζε καὶ χτυποῦσε τὰ στήθεα
τῆς ἀπὸ τὸ γενάτι τῆς. Ἐκεῖνα πάλι δέ θέλη-
σαν νὰ τὴν ἀκούσουν καὶ κίνησαν νὰ φύγουν.

Καὶ ἄν πῆγαν ὡς ἕνα μέρος μακριὰ, λέει
ὁ Ἄστερνός· — «Ἐδῖψασα, Πούλιω !» — «Περ-
βᾶτα», τοῦ εἶπεν αὐτὴ, «κ' ἐκεῖ πέρα εἶν' ἡ
βρύση τοῦ βασιλιᾶ καὶ πίνεις». Πάλι ἄν πῆ-
γαν κάμποσον τόπο, λέει τὸ παιδί· — «Διψῶ, θὰ
σκάσω !». Κ' ἐκεῖ βρῆκαν μνιὰν ὀμπλὴ ἀπὸ λύκο
μὲ νερό, καὶ τῆς λέει· «θὰ πιῶ ἀπὸ δῶ». —
«Μὴν πίνης», τοῦ λέει κείνη, «γιατὶ γίνεσαι
λύκος καὶ μὲ τρῶς». — «Δὲν πίνω, ἂν ἦν ἔτσι!»
καὶ κίνησαν πάλι. Πᾶν, πᾶν, βρίσκουν μνιὰν
ὀμπλὴ ἀπ' ἄρνι μὲ νερό, καὶ τῆς λέει τὸ παιδί.
— «Θὰ πιῶ ἀπὸ δῶ, δὲ βαστάω, ἔσκασα !» —
«Μὴν πίνης», τοῦ λέει ἡ Πούλιω, «γιατὶ θὰ
γεινῆς ἄρνι καὶ θὰ σε σφάζουν». — «Θὰ πιῶ»,
εἶπε, «κί' ἄς με σφάζουν». Κ' ἤπια, καὶ γίνηκεν
ἄρνι, καὶ πᾶνε ἀπὸ πίσω καὶ βήλιαζε. —
«Μπέ, Πούλιω, μπέ, Πούλιω !» — «Ἐλα κοντὰ
μου», εἶπεν ἡ Πούλιω, καὶ πῆγαν κάμποσο καὶ
βρῆκαν τὴ βρύση τοῦ βασιλιᾶ κ' ἤπιαν νερό.
Τότες λέει ἡ Πούλιω τ' ἄρνοι· — «Κάτσε, μά-
τια μου, ἐδῶ μὲ τὸ σκυλί». Κί' αὐτὴ πῆγε καὶ
περικάλεσε τὸ Θεὸ ἀπὸ κάτω εἰς ἕνα κυπαρίσσι,
ψηλὸ ψηλὸ· — «Θέ μου, δό μου δύναμι, νάναθῶ
εἰς τὴν κορφή αὐτοῦ τοῦ κυπαρισσιοῦ, καὶ μου ἀ-
πάσωσε τὴν εὐχή!» Καὶ δύναμη θειοτικὴ τὴν
ἀνάβασ' ἀπάνω εἰς τὸ κυπαρίσσι, κ' ἐκεῖ ἦψλά,
ποῦκατсен αὐτὴ, γίνηκεν ἕνας θρόνος ὀλόχρυ-
σος, καὶ τ' ἄρνι κατσε μὲ τὸ σκυλί ἀποκάτω
εἰς τὸ κυπαρίσσι κ' ἔβασκε. Ἐς ὀλίγη ὥρα ἦρθαν